



Universiteit
Leiden
The Netherlands

Borrelpraat uit Canada: Buitenlands Bericht

Flinterman, W.

Citation

Flinterman, W. (2002). Borrelpraat uit Canada: Buitenlands Bericht. *Bestuurskundige Berichten*, 17(2), 31-32.
Retrieved from <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3234489>

Version: Publisher's Version

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3234489>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Party adamantly demands a broad tax reform already in the next years, whereby the coalition partner sounds a warning as to the ability to finance generous tax cuts without again fleeing into public debt. In the whole the basic economic data range from acceptable to satisfactory, especially in the wider European context.

Mr. Haider himself was recently embroiled into a high degree of controversy because of his rather ill-fated trip to Iraq on "humanitarian grounds". That a reception by Saddam Hussein with a long handshake would be politically exploited by the Iraqi regime was to be expected, as well as the fact that the Government of the United States was less than "amused". The Austrian Foreign Minister herself got into the firing line by the opposition and the press about whether she had advance knowledge of

the trip. Such advance knowledge was denied and Haider's labelled as "private".

Since the 11th of September the Austrian government has fully committed herself to the international solidarity in combating terrorism in all its forms and has also sent troops to ISAF-the assistance force in Afghanistan.

European security and defence- with or without NATO- on the one side and the still constitutional status of Austria as a neutral country on the other remain high on the domestic and European agenda. Whereas the government and many experts, amongst them almost the whole Foreign Ministry insists that the neutrality has lost its meaning, the opposition Social Democrats remain adamantly opposed to changing the Austrian constitution accordingly. In all fairness it has to be added that at present there would be no majority of the electorate for giv-

ing up Austria's neutral status. This, however, has very little effect in practice since Austria has fully committed herself in participating in building up what one day may eventually emerge as a common European policy in the regard. The paradox situation at the moment is that the government wants to buy new interceptor aircraft to "safeguard the neutrality" which in principle it wishes to abolish while the Social Democrats are against the purchase of the fighter aircraft and at the same time want to maintain the neutrality.

Coming back to the starting point, amongst the many happy memories I cherish from my time in the Netherlands, the close relationship with the University of Leiden in various forms rank amongst those memories I will certainly keep up for a long time to come.



Precies in het midden: Dr. Alexander Christiani

Borrelpraat uit Canada

Wilbert Flinterman

Wilbert Flinterman was de contactpersoon van de B.I.L. bij de Gemeente Den Haag. Via hem zijn veel mensen bij deze organisatie aan de slag gegaan. Wilbert steunde de B.I.L. in velerlei opzichten en wij vonden het dan ook erg jammer dat hij besloot naar Canada te emigreren. Op zijn afscheidsborrel heeft de B.I.L. hem een trui kado gedaan van de Universiteit Leiden.

Edmonton, april 2001

Vrienden,

Graag geef ik jullie een korte impressie van de dingen waarmee een emigrant uit Nederland zich in Canada omgeeft.

Het Canadese land is tamelijk uitgestrekt en niet voor niets het op een na grootste land ter wereld. Ik woon nu in Edmonton, de hoofdstad van Alberta. Alberta ligt in West Canada, aan de oostzijde van de Rocky Mountains. Het is een "province" met ongeveer 3 miljoen mensen en de meest welvarende regio in Canada. Olie en gas, landbouw en een dienstensector zorgen voor een florerende economie met een grote aantrekkingskracht op immigranten en werkzoekende Canadezen uit andere provincies. Ik gebruik expres het Engelse woord voor provincie, omdat de Canadese provincie niet vergeleken kan worden met de Nederlandse provincie, qua taken en bevoegdheden. Canada is namelijk een federatie, waarbij de provincie de positie inneemt zoals een van de 50 Amerikaanse staten.

Edmonton is een stad met ongeveer 900.000 inwoners en de zetel van de provinciale overheid. Calgary is de tegenhanger in het zuiden, als voornaamste vestigingsplaats voor de hoofdkantoren van oliemaatschappijen. Edmonton wordt doorsneden door de Northern Saskatchewan River met aan weerszijden parkgebieden die een mooie riviervallei vormen. Ikzelf woon aan de zuidkant van de rivier vlak achter het belangrijkste uitgaansgebied van de stad. Inmiddels heb ik IKEA met vijf tjokvolle winkelkarretjes wat lichter gemaakt en mijn appartement ingericht. Ook staat er inmiddels een autootje op mijn naam voor de deur geparkeerd. Erg stoer is het niet, maar voor de vriendenprijs van CAN\$106 ben ik al een keer geflitst door de Edmonton Police Department. Ietwat vergoelijkend kan ik nog tegenwerpen dat ik op tijd probeerde te zijn voor een "date".

Ja, "daten" is hier erg relaxt. Je vraagt de dame van je keuze of ze zin heeft om eens een kop koffie te gaan drinken en hupseke een afspraak is geregeld. Je merkt, aan een sociaal leven geen gebrek. Kun je nagaan hoe druk ik het zou hebben, als ik mijn coole BIL-rugbytrui wat meer zou dragen. Doe ik niet, want het nadeel van "daten" is dat de meeste dames hier, nogal ouderwets, verwachten dat de heer voor het eten (fase 2) betaalt. Terwijl ik ook mijn maandelijkse uitgaven voor tripjes naar de Rocky Mountains heb. Dus enig selectief "date" gedrag voorkomt dat je al snel op zwart zaad zit. Tot zover mijn presentatie betreffende het gesnuffel tussen de sexen.

Mijn BIL-trui draag ik bij voorkeur op Casual Day. Dat is elke vrijdag, wanneer het OK is om je informeel te kleden in de kantooromgeving. Meestal weet ik geen maat te houden. Zo ben ik al een paar keer in mijn cowboylaarzen binnengekomen. Ook mijn Feyenoord-jersey baarde hier veel opzien. Je mag gerust weten dat ik trots op Rotterdam en het cluppie van rood en wit ben. Ook al zal er wederom geen scorende spits aangekocht kunnen worden. Wat voetbal is voor Hollanders, is ijshockey voor Canadezen. De Oilers zijn het Feyenoord van Edmonton. Op de stadsbussen is op de verlichte LCD-schermen aan de voorzijde: Go, Oilers, go te lezen. Het is hier een echte volksgekte. Terwijl de sport vaak erg gewelddadig is. Natuurlijk is het wel spectaculair en, als je niet al te kinderachtig doet over een hechtinkje hier en daar, veel boeiender dan baseball of football. Edmonton denkt met weemoed terug aan de hoogtijdagen van Wayne Gretsky, de meest beroemde ijshockeyer ter wereld. Gretsky en velen met hem en na hem kozen al snel voor het grote geld bij teams in de USA, waardoor Canadese teams het tegenwoordig moeten afleggen tegen de rijkere teams ten zuiden van de grens.

Ik tooi mij met de langste functiebenaming uit mijn nog korte loopbaan: Staffing and Workforce Development Consultant bij de Government of Alberta. Probeer dat maar eens tien keer te zeggen na inname van een paar tapjes op de volgende bedrijvenborrel. Drie projecten leid ik: een concernbreed project voor het behoud van talent, een project ter verbetering van de loopbaanprogramma's voor jonge academici en een ad hoc project voor een driedaagse ontvangst van een Nederlandse delegatie van de provincies (hoe is het mogelijk!). Sinds kort werk ik ook aan een ontwikkelingsstraject voor topmanagers. Zeg maar de DG's van Alberta. Het werk is boeiend en op goed niveau. Het gaat dus lekker.

Hoewel het te vroeg is om te vergelijken, prijs ik mij rijk met geweldige herinneringen vanuit mijn werk in het Haagse, waarbij ik geheel betaald de gelegenheid kreeg om maffe, leuke interessante dingen te ondernemen met het gedreven studentenvolk uit Leiden. Opa mag het zeggen vind ie zelf: die leuke overheidswerkgever daar bij jullie om de hoek is zo gek nog niet. Hoewel ik hier niet zit voor mijn tertiaire arbeidsvoorwaarden, ken ik hier geen organisatie met zo'n geweldig kantoorpand als het Haagse stadhuis met de eigen fitnessschool en capuccinobar. Om over die 46 vrije dagen maar te zwijgen.

Maar goed, loslaten van zekerheden geeft nu eenmaal een geweldige kick. Wat ik bepaald niet mis, is de Hollandse mierenhoop. Hier is er ruimte, ruimte, ruimte. Geen drie-hoog-achter, maar het derde vrijstaande huis met de tuin is de standaard. Mensen zijn hier zeer beschaafd in de onderlinge omgang en vertrappen elkaar niet bij het binnengaan van de trein. Daar werd ik op het laatst in Nederland echt gek van: de zelfzucht en onbeschoftheid in het onderlinge verkeer. Filosoof Thomas Hobbes zei reeds, dat de mens voor zijn medemens een wolf is. Daar merkte ik in de Randstad steeds meer van ... en geleidelijk ook in mijzelf, gebiedt de eerlijkheid mij te zeggen.

Ondanks dat Albertans nogal conservatief zijn, kom je hier gelukkig ook prettig gestoorde mensen tegen. Zo was ik gisteren voor het eerst bij een hardloopkoers van de Hash House Harriers. Dit is geen groep dopeheads, maar een gezelligheidsvereniging voor hardlopers. Ze noemen zichzelf 'a drinking club with a running problem'. De koers lijkt op een Engelse drijfjacht. Een paar renners zijn 'de hazen' en de rest van de groep achtervolgt ze schreeuwend over een uitgezette route. Dat gaat dan door knollenvelden, achtertuinen, woonerven, weilanden, waterpartijen enz. Dol en dwaas. De meeste leden hebben een bijnaam. Vaak kennen ze elkaar slechts bij die Hash-name. Aan het einde van de koers wordt er bier gedronken uit allerlei objecten. Ik zag een po en een rubberen kip dienst doen als bierglas. Best wel studentikoos dus. De Hash-runs worden over de hele wereld gehouden sinds het begin van de vorige eeuw.

Mensen, ik ga afsluiten, want ik moet als de wiedeweerga naar huis om op tijd naar de bergen te kunnen vertrekken. In plaats van een weekend aan de Kralingse Plas hang ik mijn rugzak om en ga ik met vrienden een prachtige tocht maken door de Rockies. Daarom spring ik snel op mijn Rivel-fiets uit Suurhuisterveen. Jawel, ik heb mijn ijzeren ros naar Canada meegevoerd. En aangezien de Randstedelijke competitiedrang nog niet geheel uit mijn lichaam is weggevloeid, verkneukel ik mij in de gefrustreerde gezichten van de mountainbikers in wedstrijduitrusting die ik voorbijsjees in mijn kantoorkloffie. Tring, tring. Voor Albert-Jan: Leve de Koningin!

Wilbert Flinterman, voormalig werkzaam bij de concerndirectie Personeelszaken, Organisatie en Informatievoorziening van de Gemeente Den Haag, momenteel warm pleitbezorger van de BIL in den vreemde.



Gedogen en schikken: armoedebeleid

Marc Verhaar

De verkiezingen komen er weer aan. Politici slaan weer de meest heldhaftige taal uit. En niet alleen Pim Fortuyn. Zelfs premier Kok doet een duit in het zakje door het einde van het Nederlandse gedoogbeleid aan te kondigen, terwijl Melkert de VVD papegaait door te pleiten voor zwaardere straffen. Harde woorden, de harde lijn. Dit zijn mooie voorstellen – zeker met het oog op de verkiezing – maar zijn deze ook haalbaar?

De overheid stelt regels vast en moet deze vervolgens handhaven of afschaffen wanneer zij niet meer relevant worden geacht. Door te gedogen handhaaft de overheid de gestelde regels in feite niet, maar laat oogluikend toe dat deze worden overtreden. De terreinen waarop wordt gedoogd zijn legio, zoals de verkoop van (soft)drugs, euthanasie en het niet voldoen aan veiligheidseisen door bedrijven. Bedrijven die het niet te nauw nemen met vergunningen en veiligheid worden nauwelijks aangepakt. In de praktijk heeft dit tot ernstige rampen geleid, zoals de vuurwerkramp in Enschede. Ook het onlangs instorten van een parkeerdek van een Van der Valk-vestiging is hier een voorbeeld van. De overheid heeft in deze gevallen nagelaten strikt te handhaven of ging slordig om met het verlenen van vergunningen. Het economische belang blijkt het vaak te winnen van de algemene veiligheid. Ook zwakte of luiheid van bestuurders speelt een rol bij dergelijke problemen. Pleiten voor zero tolerance is in de aanloop naar de verkiezingen logisch. Helaas is het echter niet zo simpel om ineens het gedoogbeleid op de helling te zetten. Op dit moment is dit onmogelijk omdat inspecties, politie en justitie het handhaven, opsporen en vervolgen van gedoogde activiteiten niet aankunnen als deze uit de gedoogsfeer worden gehaald. Zij kunnen met de huidige capaciteit niet eens adequaat bestrijden wat wel als bestrijdingswaardig wordt aangemerkt.

Schikken ligt in dezelfde lijn als gedogen: de overheid treedt minder conse-

quent op dan zij zou moeten optreden volgens de regel. Strafbare zaken worden niet vervolgd of bestraft met minimale straffen. Voorbeelden hiervan zijn de bolletjesslikkers die weer naar huis worden gestuurd en de geruchtmatige schikkingen met betrekking tot de bouwfraude. Schikkingen zijn op zich heel normaal; als je te hard rijdt en daar vervolgens een bekeuring voor krijgt, is dit ook een schikking. Maar te hard rijden is een overtreding. Tegenwoordig lijken schikkingen echter ook meer voor te komen voor misdrijven. Een gevaarlijke ontwikkeling. Met name "the rich and famous" lijken gemakkelijk weg te komen met taakstraffen na het plegen strafbare feiten als onder invloed rijden en te hard rijden (zoals Marco Bakker en

Schikken ligt in dezelfde lijn als gedogen

Patrick Kluivert). Beide incidenten hadden een dodelijke afloop. En het zal mij verbazen als Cor Boonstra de gevangenis van binnen zal zien mocht hij schuldig worden bevonden aan handelen met voorkennis. Maar ook onze Maxima komt probleemloos weg met een verkeers-overtreding die (ten minste gedeeltelijk) haar fout was. De rechtsongelijkheid wordt pijnlijk duidelijk. Ook grote bedrijven zoals HBG en Versatel kwamen weg met relatief lage schikkingen. Burgers moeten het idee krijgen dat de overheid consequent opspoort en vervolgt om het sterk afgenomen vertrouwen in de overheid weer te

rug te krijgen. Zij zoeken meer en meer de grenzen op van het betamelijke omdat zij zien dat de overheid toch nauwelijks optreedt. Volgens super-PG De Wijkerslooth zal het aantal schikkingen in de toekomst echter nog verder toenemen.

De belangrijkste reden dat er op grote schaal gedoogd en geschikt wordt in ons land, is het feit dat de politie en de rechterlijke macht kampen met grote capaciteitsproblemen. Zij kunnen niet anders dan bepaalde activiteiten toestaan en moeten prioriteiten stellen. Ook bureaucratisme binnen de politie voorkomt dat individuele politieagenten genoeg tijd overhouden om zich te richten op hun belangrijkste taak: het verhogen van de veiligheid op straat en het voorkomen en bestrijden van misdrijven.

De bedrijfsvoering van politie en justitie zal dus effectiever en efficiënter moeten verlopen. Dit mag echter niet ten koste gaan van de zorgvuldigheid waarmee zaken worden behandeld. Een vergroting van de capaciteit van politie, justitie en bepaalde inspectiediensten zal nodig zijn om meer en strikter te handhaven en te straffen daar waar nodig. Dit zal de belastingbetaler miljarden gaan kosten. Er zal op andere terreinen bezuinigd moeten worden; een noodzakelijk offer. Wellicht kunnen grote groepen uitkeringstrekkers zich solidaar opstellen met de werkende medemens door weer aan het werk te gaan, desnoods onder zijn/haar niveau. Burgers en bedrijven zullen striktere hand-